

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ANAGELSE

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ, ΑΡΩΜΑΤΑ, ΟΝΕΙΡΑ, ΕΡΩΤΕΣ, ΧΤΥΠΟΚΑΡΔΙΑ

Πάντα οι άνθρωποι, από την αρχαιότητα ως τώρα, αγαπούσαν τ' αρώματα.

Τόν παλιό καιρό μάλιστα κ' αυτοί οι άνδρες άλειφόντουσαν με μύρα. Στην εποχή μας όμως το αρωματίσµα θεωρείται μάλλον προνόµιο της γυναίκας. Και καθώς λέει κάποιος ποιητής: «Η γυναίκα είναι ένα λουλούδι που ο Θεός ξέχασε να το αρωματίσει. Και το λουλούδι αυτό, για να επανορθώσει το λάθος του Θεού, αρωματίζεται μόνο της».

Κάποιος άλλος όμως ποιητής πώς κάθε γυναίκα αποπνέει ένα ιδιαίτερο άρωμα, έντελος φυσικό. Άλλης γυναίκας δηλαδή ή επιδεξιής μοσχολόλαι σαν γιασεµί, άλλης σαν ποικιλία κ' άλλης σαν... κανέλλα!...

Ποιητικές φαντασίες δηλαδή... Όποσδήποτε, ή αλήθεια είναι ότι από την αρχαιότητα οι άνθρωποι κάλυπτονταν τα πιο σπάνια λουλούδια, όχι µόνον για την απόλαυσή των μυρών τους, αλλά και για τη θεία μέθη που ένοιωθε η ψυχή τους, όταν ρουφούσαν τα διάφορα αρώματά τους. Σιγά-σιγά, τέλος, οι άνθρωποι έμαθαν να διατηρούν για πολύν καιρό το παραστικό μύρο των λουλουδιών, μαζεύοντας και φυλάσσοντας το απόσταγμα τους.

Όσα είναι τα λουλούδια, όλα τούτα είναι και τα αρώματα που κατασκευάζουν από αυτά. Ένώνοντας μάλιστα διάφορες ενώσεις, οι μωροποιί παραγούν, μπορεί να πη κανείς, ολόκληρη συµφωνίες αρωμάτων.

Υπάρχουν μυρωδιές που έμπνέουν έρωτα, άλλες που φέρουν θρησκευτική έκσταση κ' άλλες που κεντρίζουν τη σκέψη και δυναμώνουν τη διάνοια.

Πολλοί συγγραφείς και καλλιτέχναι δέν μπορούν να έμπνευσθούν και να γράψουν, αν δέν έχουν γύρω τους φυτά και άνθη ευόδια, ή αν δέν βρίσκονται μέσα σε δωμάτια αρωματισμένα από όμοια μύρα, που καόνται σε ειδικά θυματήρια.

Από τόν παλιό καιρό ως σήμερα, στις τελετές όλων των θρησκειών, τόν λιβάνι, ή σμύρνα κ' άλλα αρώματα — τα οποία, καθώς φαίνεται, έμπνέουν θρησκευτική έκσταση — έχουν παίξει µεγάλο ρόλο.

Οι Αιγύπτιοι ιερείς της Ηλιουπόλεως έζαγαν μπροστά σ' αγάλματα τών θεών, τρών ειδών αρώματα: Λιβάνι τού πρού, ρετσίνα τού μεσημέρι, και τού βράδυ τού περίφημο «καύφι», αποτελούμενο από δεκάδες διάφορες ενώσεις.

Και στην Άνατολή ή χρήση τών αρωμάτων ήταν γενική, καθώς δέ άναφερα ή Ίστορία, ο περίφημος Σαρδανάταλος αυτοκτόνησε καις ζωντανός πάνω σε µιά πυρά από αρωματισμένα ξύλα!

Οι Έλληνες κ' οι Ρωμαίοι λάτρειαν επίσης τα αρώματα και τα ξόδαταν άπειρώς σε κάθε γιορτή και τελετή.

Κατά δέ τόν Μεσαίωνα, οι μάγοι χρησιμοποιούσαν τ' αρώματα στα διάφορα φίλτρα και δηλητήρια που έτοιμαζαν. Φαίνεται δέ ότι πολλά άπ' αυτά τα καταχθόνα κατασκευάσματα έφερναν όρισμένα αποτελέσματα μόνο με τη μυρωδιά τους.

Υπήρχαν π.χ. φίλτρα αρωματισμένα που ενέπνεαν έρωτα, άλλα που ενέπνεαν αντίπαθεια κ' άλλα που έδιναν άφροντο θάνατο.

Όσο άφορά για τούς θρύλους τών αρωμάτων, αυτοί είναι άμείρητοι.

Ο Πλίνιος άναφέρει ότι υπήρχε στις Ίνδεις ένας λαός, ο όποσός δέν έρωγε καµµία απολύτως τροφή, άλλα ζούσε ανασαίνοντας µόνον αρώματα.

Το βέβαιο είναι, τέλος, ότι τ' αρώματα έπηρεάζουν πολύ τόν ανθρώπινο εγκέφαλο και πολλά από αυτά επιδρούν όχι µόνο στην ψυχή μας, άλλα και στην υγεία μας.

Δέν υπάρχουν όρισμένα λουλούδια, τών οποίων τού βαρύ άρωμα φέρνει ζάλη και ποικέφαλο;

Υπάρχουν επίσης ενώσεις που ξυπνούν τις αισθήσεις κ' άλλες πάλιν που τις αποκοιμίζουν.

Μερικές γυναίκες, χωρίς να είναι όμοιες, έμπνέουν φλογερό πάθος, γιατί αρωματίζονται με μεθυστικά αρώματα.

Θέλετε να έμπνέετε έρωτα παράφορο; γράφει κάποιος χημικός, αρωματίζεστε με γιασεμί.

Θέλετε να έμπνεύσετε σέβας κ' έρωτα πλατωνικό; Προτιμάτε τότε τού άρωμα της βιολέττας.

Ο μόσχος έμπνέει επιθυμίες βαρείας, άγάτες χαύνες, ανατολίτικες, και τού ήλιου

τρόπιο φέρνει ονειροπολήσεις και ήδυσθέατα.

Άν µιά κυρία θέλει να φαίνεται γυναίκα τού καλού κόσμου, άς αποφεύγει τού άρωμα τού μόσχου, τού γαρυφάλου και τού τριανταφύλλου, άκόμα και τού γιασεµιού, κ' άς προτιμά τη βιολέττα, τού ήλιουτρόπιου και τη βερβένα.

Τού κρίνο είναι τού σύμβολο της άγνότητας και όμως τού άρωμά του έμπνέει κάθε άλλο παρά άγνές επιθυμίες. Πολλά κρίνα µοιά σ' ένα περιωρισμένο και κλειστό χώρο, μπροσύν να φέρουν και θάνατο.

Τού άρωμα τών ζουμπούλιών είναι άρκετά μεθυστικό κ' αυτό, άλλα λιγότερο επικίνδυνο από την ευωδιά τών κρίνων.

***

Είνε γνωστόν ότι, αν µηρίσουμε για πολλήν ώρα ένα µπουκέτο από παπαρόνες, θα πάθουμε νόρση. Οι αρχαίοι άπεινόνζαν τόν θάνατο να κρατάη µιά δέσμη από παπαρόνες στα χέρια του.

Μήπως και τού όπιου δέν βγαίνει από τις παπαρόνες; Τού άρωμα της ίδιους έμπνέει ποιήσι και... καλλιτεχνία.

Τού άρωμα τού φτιού μέλισσα είναι κατευναστικό τών νέρων.

Θέλετε, λέει κάποιος αρχαίος μάγος και βοτανολόγος, να έμπνεύσετε έρωτα στη γυναίκα που αγαπάτε; Στέλνετε της λουλούδια με βαρεία αρώματα, στέλνετε της μύρα μεθυστικά. Τίποτα δέν μιλάει τόσο στις αισθήσεις και στην καρδιά, όσο ένα άρωμα εκλεκτό.

Όταν θα τού εισπνέη ή γυναίκα που αγαπάτε, θα μεθά ή ως τού βάθη της ψυχής της και χωρίς να τού θέλη άκόμα, θα σέξ σολογιζεται διαρκώς, ή άνάμνησι ος θα γίνεται ένα με τού μόσο που θ' άναπνή και δέν θα ξέρη κ' αυτή τί τήν μεθάει περισσότερο.

Τού άρωμα είναι μαγεία, ύποβολή, ύπόμνησις, μαγνητισμός, μέθη. Όχι δέν μπορείτε να επιτύχετε με τού λόγια σας, άκόμα και με τού βλέμμα τών ματιών σας, θα τού επιτύχετε μ' ένα άρωμα. Κ' αν μάλιστα άνακατέψετε πολλά αρώματα μαζί, ή επιτυχία σας θα είναι άκόμα μεγαλύτερη.

Ο συνδυασμός τού άρωματος της βερβένας, τού γαρυφάλου και τού ήλιουτρόπιου, αποτελεί ένα άλάνθαστο έρωτικό φίλτρο.

Ένας άλλος πάλι παλιός βοτανικός και άλχημιστής λέει ότι τίποτα δέν έμπνέει τόσο τόν έρωτα, όσο ή μυρωδιά τού φρεσκοκοιμένου... άζύρου! Όταν στην έζωχη νέα και νέες άναπνούν την μωροδιά αυτή, νοιώθουν µιά δυνατή φυσική και ψυχική έλξη να σέρνη τόν ένα πρós τόν άλλο.

***

Η καρδία της Γαλλικής άριστοκρατίας, τού περασμένου αιώνος, συνήθιζαν ν' αρωματίζον τού χαρτί τών επιστολών τους με τού άρωμα της άρεσσίας τών. Έτσι, έκεινοι που έλαιωναν τις επιστολές τους, μεθούσαν από τού άρωμά τους, τού όποιο τούς άπενθύμιζε άκόμα έντονότερα τις αγυλιμένες τών.

Πόσο, αλήθεια, μιούν στην μνήμη μας μερικές ενώσεις!... Υπάρχουν, μπορεί να πη κανείς, όρισμένες στιγμές της ζωής μας, μωρωμένες με όμοια αρώματα...

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΑΝΑΙΔΕΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Ο έκτροχιασμός τού τύπου που παρατηρείται στις ήμέρες μας, έκει και αυτός τού προηγούμενου του. Και ίδου πρós απόδειξιν μερικοί τίτλοι, παρμένιοι από τόν αντιβουναριστικό «Μηνύτορα τών Παρισίων», κατά την εποχή που ο Μ. Ναπολέων είχε άναχωρήσει από την Έλβα και προχωρούσε πρós τη Γαλλική πρωτεύουσα:

«Ο άνθρωποπάγος έσγηνκε από τού σπηλαίου του!».

«Ο άνθρωπόμορφος δρόκος της Κορσικής αποειδίστηκε σε µιά άκρη της Γαλλίας!».

«Η τίγρις έφρασε στο Γκάπ!».

«Τού τέρας διεννεκίερευσε στη Γρενόβλη!».

«Ο τύραννος έπέρασε από τή Ανών!».

«Ο σφετεριστής της εξουσίας έθεάθη σε απόστασι 60 λευγών από την πρωτεύουσα».

Προσέξτε τώρα πώς άλλαζει σιγά-σιγά ή πολιτική της έφημερίδος:

«Ο Βοναπάρτης προχωρεί με γιγαντιαία βήματα, άλλα δέν θα µη ποτέ στο Παρίσι!».

«Ο Ναπολέων θα βρισκείται αύριο μπρós στή τείχη μας».

«Ο Ναπολέων βρισκείται στο Φοντανεμπλά».

«Η αυτόν αυτοκρατορική μεγαλειότης µηήκε χτές στον Κεραμεικό, συνουδενώμενος από τούς πιστούς υπηκόους του!»...

Τά σχόλια είναι περιττά.

